

ALBINA

ALBINA

REVISTĂ ENCICLOPEDICĂ POPULARĂ

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU, P. Gârboviceanu, G. Coșbuc, Gen. P. V. Năsturel,
Gh. Adamescu, I. Oteșcu, P. Dulfu, V. S. Moga, N. Nicolaescu,
Gr. Teodossiu, C. C. Pop.-Tașcă

Abonamentul în țară pe an . . . lei 5   Abonam. în străinătate pe an lei 8
" " " " 6 luni " 3   Un număr . . . . . 15 bani

Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate, 5 bani cuvântul.
Manuscrisurile nepublicate se ard

Redacțiunea își rezervă dreptul ca, din articolele ce nu se vor putea publica în întregime, să dea numai extrase sau rezumate.

SUMARUL:

I. Kalinderu, *Învățați și meserii.*
A. Gorovei, *Legile țării: Moștenire și reprezentare.*
M. Gorchi (trad. G. Carp), *Moș Arhip și Lenca.*

DIN LITERATURA ROMÂNĂ:

C. Negruzzi, *Eu sunt Român.*

DIN ZIARE ȘI REVISTE:

Sfârșitul lumii. — Ce conține o lacrimă. — Întrebuițarea oțetului.

CRONICA:

Corpurile legiuitoare. — Scrisori către Redacție. — O nouă bibliotecă populară.

ILUSTRAȚIUNI:

Biserica din Grămești. — Inscripția și chenarul ușii bisericii din Grămești. — Sculpturi în lemn dela biserica din Grămești.

PAGINA GLUMEAȚĂ:

„Nu e pentru cine se gătește, ci pentru cine se nemerește”, poveste fără cuvinte. (5 ilustrațiuni).

PAGINA COPIILOR:

Ghicitoare: Unde e vânătorul? (*Ilustrație*).

SUPLEMENT:

Buletinul activității sociale a preoților și învățătorilor, anul III, No. 22 dela 13 Martie 1911.

INVĂȚAȚI ȘI MESERII!

În Biblioteca Administrației Domeniului Coroanei apare zilele acestea No. 46 sub titlul „Învățați și meserii!”, în care se arată însemnătatea și foloasele meseriilor. Această carte e însoțită de o prefață scrisă de d. I. Kalinderu, Administratorul Domeniului, care vorbește și despre autorul cărții I. Dragoslav și despre cuprinsul cărții. Îi dăm loc în fruntea No. de față.

Încă de mai mult timp m'am gândit să dau sătenilor de pe Domeniul Coroanei felurite sfaturi sub formă de povestiri scrise în graiul lor.

Pentru înfăptuirea acestui gând m'am adresat, deocamdată, la unul dintre prozatorii noștri ieșiți din sânul poporului, la d-l Ion Dragoslav, fost colaborator al revistelor; „Sămănătorul“, „Făt-Frumos“ și „Convorbiri Critice“, colaborator la „Albina“ și la alte reviste literare, în cari a tipărit o seamă de nuvele, povești și legende, în cea mai curată limbă românească. Dintre aceste amintesc aici scrierile poporane: „Facerea Lumii“ și „Noaptea Sf. Andrei“. deoarece despre ele critica s'a pronunțat cu cele mai deosebite laude și ne-a dat îndemnul — pentru a pune pe autorul lor într'o lumină mai clară înaintea cititorilor, — de a reproduce câteva note din dările de seamă, făcute asupra lor în revistele: „Convorbiri Critice“ și „Ramuri“ din Craiova; într'un raport al d-lui Caragiani, membru al Academiei și Profesor Universitar, publicat în „Analele Academiei“ pe 1909; cum și în prefața scrierei „Facerea Lumii“ apărută în „Biblioteca românească“ Socec & C-o, No. 4.

Începând cu „Convorbiri Critice“, pe cei patru ani de existență ai ei, n'am găsit decât cele mai favorabile cuvinte asupra scrierilor și talentului autorului, care este prețuit ca un bun nuvelist și ca unul din cei mai de seamă povestitori populari. Astfel, într'un articol din No. 1 an. IV se zice despre „Noaptea Sf. Andrei“: „Tot așa de norocoase au fost „Convorbirile Critice“ în privința povestirei poporane „Noaptea Sf. Andrei“, prin care povestitorul a știut să reunească, într'un singur cadru real, mai multe povestiri ce concurg să sugereze acest simțimânt“.

Cât despre scrierea „Facerea Lumii“, d-l Caragiani se pronunță în raportul d-sale în modul următor: „Cine a citit sau va citi „această carte, a constatat și va constată că autorul este unul din „rarii povestitori, în graiul popular românesc, care poate fi luat „de model în această privință“, și, încheind, propune să i se acorde suma de 1000 lei din premiul Adamaki.

Iar revista „Ramuri“, care s'a pronunțat cea dintâiu asupra acestei lucrări, zice, la sfârșitul colecției din 1908, într'o recenzie asupra „Bibliotecei românești“ Socec: „Tânărul scriitor Ion Dragoslav înseamnă cu fond biblic, însă cu complicația așa de plăcută a „povestirii „Facerea Lumii“, o povestire care într'adevăr merită „răspândire în toate straturile poporului“. Cât despre prefața acestei scrieri, ea e consacrată mai mult unui studiu amănunțit și interesant asupra ei, sintetizat astfel: „O povestire frumoasă care ne poate „încânta prin un îndoit farmec: prin farmecul fondului și farmecul „formeii“. Și, după ce face analiza fondului și a formei, prefața se încheie: „Facerea Lumii“ este cea mai de preț scriere poporană „în proză, dela moartea lui Creangă“.

Aceste laude, cum și citirea tuturor scrierilor d-lui Dragoslav, ne-a făcut dar să avem încredere în pana d-sale și să-l însărcinăm cu această cărticică, privitoare la meserii.

În povestirile dintr'însa autorul arată că bunăstarea omului nu depinde numai de un fel de muncă și numai de o parte din darurile cu cari l-a dăruit Dumnezeu, ci și în născocirea omenească care, cea dintâiu dela zidirea lui, a fost meșteșugul. Și, când zice meșteșug: nu înțeleg nici meșteșugul scrisului, sau al războiului, nici al înșelătoriei omului pe om, ci meșteșugul, care e neapărat trebuitor omului spre a învinge natura neprielnică și a ieși învingător în lupta lui pentru existență, meșteșugul despre care românul zice că e: „Brătară de aur“. Prin această „brătară de aur“, Românul înțelege ca cineva să fie sau cismar, sau lăcătuș sau cojocar, sau orice soi de meșteșugar, din mâinele căruia să iasă: fie unelte de lucru, produse de consumație, arme, fie obiecte de îmbrăcăminte, de gospodărie, de transport, etc., etc., cari să-i aducă banul în orice parte și în orice vreme.

Deci, despre valoarea unora din aceste meserii, va fi vorba în lucrarea de față.

În tedința acestei cărticele se va simți apoi îndeajuns, că Acțiunea Domeniului Coroanei nu are decât un scop înalt, acela de a ridica pe țărani. De aceea m'am și gândit încă dela început la tot ce ar putea să-i ajute împotriva greutăților vieții, punându-i la îndemână toate elementele de care are nevoie, ca: școli, fabrici și bănci populare, aducere de mașini sistematice de agricultură; exemple și sfaturi de gospodărie casnică și igienă, povești cum să lucreze pământul și să se cultive, etc., etc. Pe lângă aceste mijloace și îndrumări economice de tot soiul, am căutat să dezvolt la țărani și gustul pentru mica industrie, spre a se putea face nu numai agricultori, dar și buni meseriași.

În această direcție d-l Dragoslav stăruie foarte mult, arătând în povestirile sale că țăranul trebuie să se deprindă cu ideea că nu numai în agricultură și în creșterea vitelor are să-i fie nădejdea, ci și în meșteșuguri, căci acum vremurile au luat altă întorsătură.

Odinioară omul trăia mai ușor: pământul era mai mult, căci și oameni erau puțini; carte nu se învăța mai de loc, așa că nu

se găseau slujbași. Puținii, cari erau, abia știau să citească și să scrie, iar azi aproape nu sunt locuri nici pentru cei cu școli înalte, nici chiar de scriitor.

Apoi și pământul, cât a fost și cât ar fi de mult, tot împărțindu-se între membrii unei familii, tot fărămîțându-se și neșporindu-se prin nimic, într'o zi nu va mai ajunge urmașilor și copiilor lor. Și atunci ce-i de făcut? Nu le rămâne decât robia.

Dar românul din fire e doritor de libertate, iar pe de altă parte servitudinea încă se poate înlătura dacă va lua un drum, unul bătut de veacuri cu pietre scumpe, adică meșteșugul, „brătară de aur“,

Poveștile din acest număr al „Bibliotecii Domeniului Coroanei“ aduc dar pilde că pe lume au fost oameni cu voinți tari, cari văzându-se pe povârnișul peirei, și-au găsit scăpare în meserii. Se va zice poate că acestea sunt numai basme, însă într'una din zile am citit — în cartea „Istoria vieții mele“ din Biblioteca Minervei No. 8, — viața boerului moldovean, Teodor Vârnav, fecior și el de boer scăpatat, care singur mărturisește că, mai înainte de a ajunge moșier, a fost băiat de prăvălie, că a muncit ani de zile și cu economiile lui s'a făcut întâiu un mic agricultor și tot prin economie și muncă sârguitoare a ajuns mai târziu proprietar de 2.700 fălci (8.100 de pogoane).

Dar câte exemple de astea nu avem, care dacă s'ar scrie, ar trebui să se scoată mii de cărți? Azi, chiar, mulți din copiii acelor cari au ținut acul și ciocanul în mână, au fost la cele mai mari învățături din străinătate, iar unii au ajuns la cele mai înalte slujbe din țară.

Prin îmbrățișarea meseriilor, omul nu-și va urî moșia părintească, cum nici autorul n'a vrut să arate aceasta, ci în fața greutăților traiului ce se întesesc tot mai mult, țăranul nostru și-ar ușura viața când nu are pământ de ajuns ca să fie plugar.

Și, pentru a căpăta mai mult îndemn spre acestea, povățuiesc să se citească lucrarea d-lui Dragoslav, intitulată: „Învățați și meserii!“ care e scrisă în o limbă populară și are farmecul neîntrecutelor noastre povestiri.

Ou deosibire țăranii, ar fi de dorit să le citească de două și chiar de mai multe ori, pentru a se pătrunde binele de foloasele meseriilor.

În povestirile de față se stăruie mai mult asupra meșteșugului, ca mijloc unic de traiu. Dar cât folos nu aduce el și acelor care-l practică, fie numai în timpul liber, fie pentru trebuințele gospodăriei proprii!? Și zicând acestea, nu mă gândesc numai la rodul material imediat, ci și la foloasele ce decurg pentru omul care, neperzând vremea, ci îndeletnicindu-se cu meșteșugul, începe să iubească munca și s'o considere ca pe o condițiune esențială a traiului.

Omul muncitor devine perseverent, pune orândueală în toată viața și activitatea sa, și respectând mai mult avutul și dreptul altora, trăește mulțumit de sine și cinstit de ceilalți.

Acesta e rostul vieții, care, dacă mai e împodobită și cu faceri de bine, răspunde adevăratei ei chemări.

Incheind această prefață și dând cărțicelii drumul în lume, fac dar urări ca să însușe gânduri sănătoase la cât mai mulți săteni și să le dea și îndemnul și stăruința trebuincioasă pentru împlinirea lor, spre binele lor și al țării.

Ion Kalinderu

EU SUNT ROMÂN...

DE

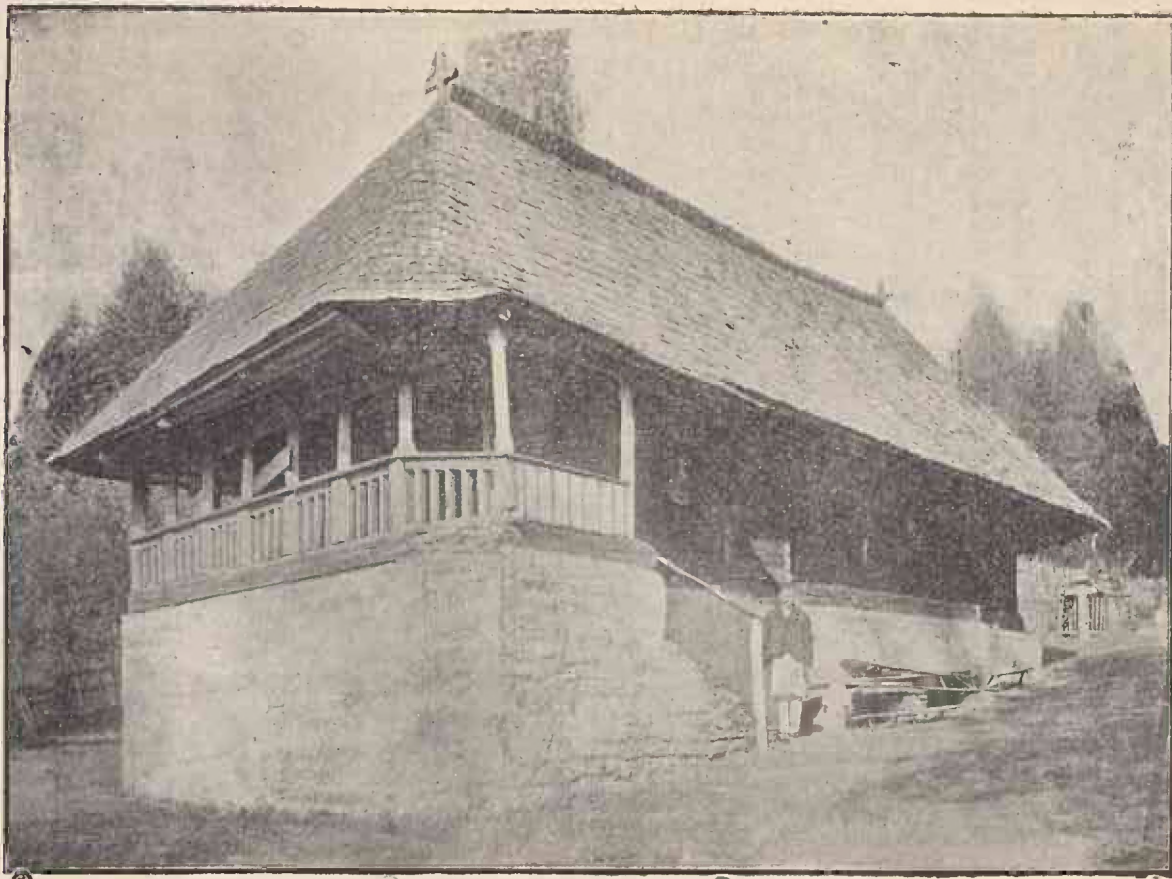
COSTACHE NEGRUZZI

Francez, Neamț, Rus, ce firea te-a făcut,
Pământul tău e bine-a nu uită;
Ori cui e drag locul ce l-a născut.
Eu, frații mei, ori unde-oiu căută,
Nu mai găsesc ca dulcea Românie,
De-o și hulesc câți se hrănesc în ea
Corci venetici. Dar ori cum va fi, fie,
Eu sunt Român, și-mi place țara mea.

Laudă mulți pe Francezul voios,
Pe mândrul Rus, pe Neamțul regulat,
La dânsii, spun, că-i bine și frumos;
Dar, frații mei, eu ori cât am umblat
Pe drumuri lungi, cu șine ferecate,
Nu mă 'nvoiam; și vreți să știți de ce?
Pentru că-mi plac șoselele stricate.
Eu sunt Român, mi-e dragă țara mea.

Streine țări îmi place-ades să văd.
Dar sunt sătul lumea de-a colindă;
În țara mea de-acuma voi să șed;
Căci, frații mei, ori unde voiu umblă,
N'o să găsească cea bună priimire
Ce m'am deprins în țară-mi a vedeă;
Și în străini e rece găzduirea!
Eu sunt Român, mi-e dragă țara mea.

(153).

Biserica din Grămești: vedere din față
(După «Buletinul Comis. mon. istorice»)

LEGILE TARII

Despre moștenire și despre reprezentare

Unii oameni cari au avere, își fac testament, prin care arată cum să se urmeze cu averea lor după moarte; alții, însă, nu se gândesc la aceasta, și la moartea lor, averea li se împarte după rânduelile hotărîte în lege.

Orice fel de avere care rămâne după un mort, se numește *moștenire*, și se cuvine rudelor mortului, care dovedesc această înrudire.

Moștenirea persoanelor care nu au testament se numește moștenire sau succesiune *ab intestat* (numire latinească), iar a acelor care au testament, se numește moștenire sau succesiune *testamentară*.

Când moare cineva, se zice că *i se deschide succesiunea*. Succesiunea se deschide în clipa morții, și în locul unde mortul și-a avut cel din urmă domiciliu.

Pentru ca cineva să poată lua, sau să poată *culege* o moștenire, se cer patru condiții: 1. Să fie în viață; 2. Să fie capabil; 3. Să nu fie nedemn (nevrednic); 4. Să nu fie o altă persoană care să aibă drept de moștenire înaintea lui.

Ca să poată moșteni cineva, trebuie să fie în viață; prin urmare nu pot moșteni persoanele care nu există în minutul deschiderii succesiunii, persoanele care sunt moarte în acel minut, și persoanele bănuite sau presupuse că nu ar fi în viață, din pricina *absenței*.

Este *în viață* nu numai ființa pe care o putem vedea cu ochii în minutul deschiderii succesiunii, ci și ființa care, în acel minut, este zămislită în pântecul mamei, sau, cum se zice: *copilul conceput*. De pildă: moare Ion și lasă doi copii, între cari ar urma să se împărțească moștenirea; dar Ion eră înșurat de al doilea, și nevasta acestuia, după câteva luni dela moartea lui, naște un copil, pe Vasile. Copilul acesta, Vasile, măcar că nu eră născut în minutul morții lui Ion,

are și el drept la moștenire, pentru că eră zămislit, eră *concepțut* în minutul deschiderii succesiunii.

Cum se poate ști dacă în adevăr copilul eră zămislit în minutul deschiderii succesiunii?

În ajutorul deslegării acestei însemnate chestiuni, vin *prezumțiunile*, despre care am mai vorbit. Am văzut că dacă un copil se naște, cel mai de vreme după 179 zile, și cel mai târziu după 300 zile dela moartea soțului legitim al femeii care-l naște, este socotit drept copil legitim al mortului.

Persoanele care sunt declarate absente, sau măcar presupuse absente, în minutul când se deschide o moștenire la care ar avea drept, nu pot dobândi moștenirea. Se înțelege că nu o poate cere mandatarul unei asemenea persoane, căci despre cel absent nici nu-i vorbă.

În asemenea caz, dacă persoana absentă ar avea ea singură drept la acea moștenire, moștenirea va trece la acei cari ar veni în locul ei; dacă ar avea drept la moștenire împreună cu alții, aceia vor împărți, între dânșii, și partea care s'ar fi cucerit celui declarat sau presupus absent.

Am văzut ce va să zică o persoană *capabilă*. Când este vorba despre moștenire, numai *străinii* sunt *incapabili* de a moșteni anumite soiuri de averi în țara noastră.

Străin însemnează orice om care nu-i cetățean român, adică orice om care nu are drepturi politice în țara asta. Românii din Bucovina ori din Ardeal, sunt străini, dacă nu au fost împământeniți, sunt străini ca și Nemții, Turcii, Evreii și orice altă nație. Și străinii, după Constituție, nu pot *dobândi* imobile rurale, adică pământ la țară. Pot dobândi însă, pământ sau case în orașe.

Legea zice că nu pot *dobândi* imobile rurale în România. Știm că proprietatea se dobândește și prin moștenire, de aceia străinii nu pot dobândi pământuri nici prin cumpărare, nici prin danie, nici prin moștenire, înfățișat nici într'un fel.

Nedemn sau *nevrednic*, de a moșteni averea cuiva, este moștenitorul care a fost condamnat pentru că a omorât sau a cercat să omoare pe defunct; este nedemn acela care a făcut o păcă în contra mortului despre o crimă care, dacă ar fi fost adevărată, ar fi făcut să fie condamnat la pedepse foarte mari, și moștenitorul major care, având cunoștință despre omorul defunctului, n'a pârât judecăței pe făptuitor.

Moștenitorul depărtat dela moștenire ca nedemn, este îndatorat a întoarce toate fructele și veniturile a căror folosință a avut-o, dela deschiderea moștenirii.

Copiii nedemnului, care vin la moștenire cu drepturile lor de moștenitori, și nu *prin reprezentatie* (despre care vom vorbi), nu sunt depărtați pentru greșala tatălui lor. Deasemenea, dacă un moștenitor nu a pârât (denunțat) pe omorătorul persoanei pe care ar trebui s'o moștenească, aceasta nu vătămă în drepturile lor pe ascendenții și descendenții

onorătorului, pe afinii săi de acelaș grad, pe soțul sau soția sa, pe frații sau surorile sale, pe unchii sau mătușile sale, pe nepoții sau nepoatele sale.

Să zicem că a murit Vasile și a lăsat avere. Vasile a avut doi copii, pe Ion și pe Toader, dar Ion a murit înaintea tatălui său, și i-au rămas doi copii, încât la moartea lui Vasile, sunt ca moștenitori: fiul său Toader și nepoții săi, adică fiii lui Ion. Toader moștenește cu dreptul lui, iar fiii lui Ion, moștenesc cu dreptul tatălui lor, pe care *ei îl reprezintă*.

Când cineva moștenește cu dreptul altuia, pe care-l reprezintă, se zice că moștenește *prin reprezentațiune*.

Pentru ca să poată moșteni cineva prin *reprezentare*, trebuie ca acel pe care-l reprezintă să fie mort. Un fiu, de pildă, nu poate reprezenta, într'o moștenire, pe tatăl său, dacă acesta ar fi în viață. Mai trebuie ca acel reprezentat să fi avut, când eră în viață, capacitatea de a moșteni pe cel mort; deasemenea ca reprezentantul, adică acel care vine la moștenire prin reprezentare, să fie descendent legitim al reprezentatului, și, înfărșit trebuie ca reprezentantul să aibă el însuși dreptul de a moșteni pe mort.

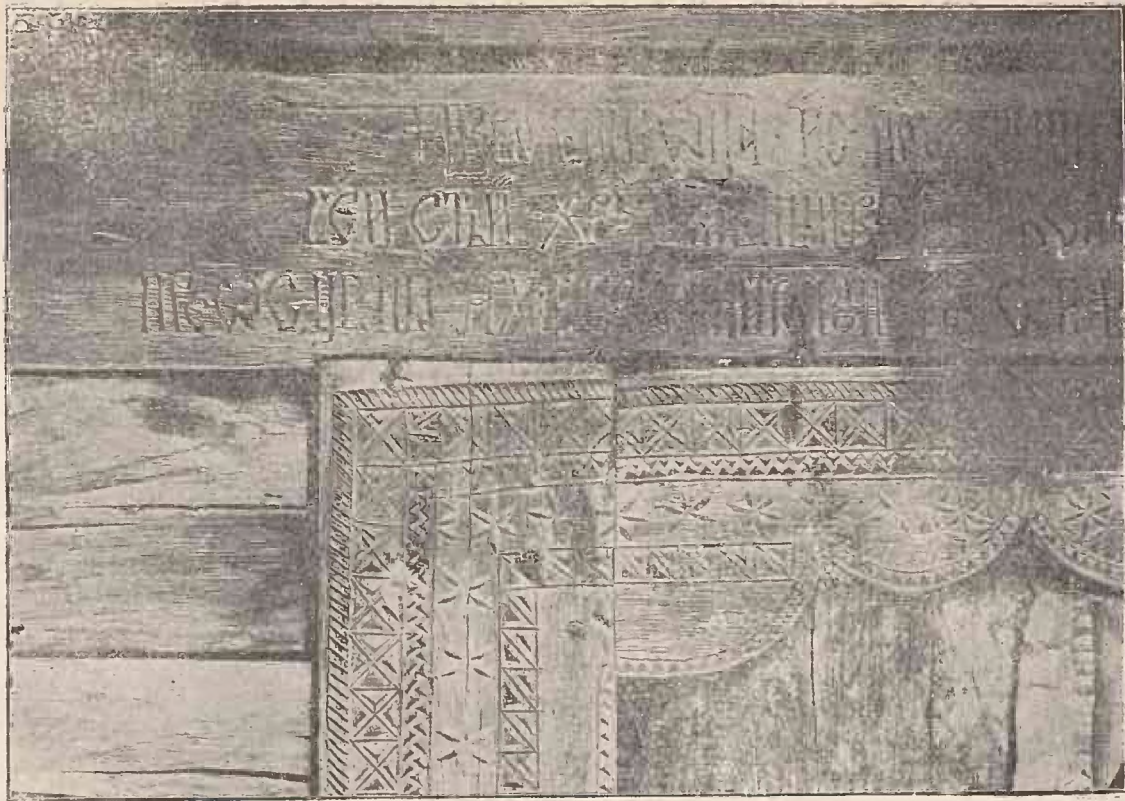
Numai copiii mortului și frații și surorile sale au dreptul de a reprezenta, adică de a moșteni prin reprezentare.

În linie dreaptă coborătoare (descendentă), se admite reprezentarea până la desfășit. De pildă: copiii lui Ion dacă ar fi morți când se deschide moștenirea lui Vasile, și dacă ei ar avea strănepoți, sau răstrănepoți, aceștia au drept la moștenirea lui Vasile. Și dacă ar fi precum am presupus noi, că la moartea lui Vasile i-a rămas un fiu în viață, Toader, și răstrănepoții copilului lui Ion, Toader ar lua jumătate din moștenire, și răstrănepoții lui Ion ar lua cealaltă jumătate, pe care ar trebui s'o împartă deopotrivă între dânsii, oricât de mulți ar fi ei.

În linie laterală (colaterală), reprezentațiunea este admisă în privința copiilor cari se trag din frații și surorile mortului. Este bine înțeles că aceștia au drept la moștenire numai când mortul nu a avut nici un copil, și acești coborători din frați și surori, își împart moștenirea cu celelalte neamuri care ar mai avea drept la moștenire.

Reprezentantul nu are, în moștenirea mortului, niciun drept mai mult ori mai puțin decât ar fi avut acel pe care-l reprezintă. Dacă persoana reprezentată are mai mulți copii, aceștia toți au a-și împărți ceeace s'ar fi convenit părintelui lor, dacă ar fi fost în viață. Asta însemnează, cum zice legea, că reprezentațiunea pune pe reprezentanți în locul, în gradul și în drepturile reprezentatului.

Artur Garovei.

Inscripția și chenarul ușii bisericii din Grămești

MOȘ ARHIP ȘI LENCA

(Din rusește)

Așteptând podul, se tolăniseră amândoi la umbră, pe malul râului și se uitau lung și în tăcere la valurile repezi și tullburi ale Cubanului, care le stropcă picioarele... Lenca moțăia, dar bunicul său Arhip nu putea s'adoarmă din pricina unei dureri ascunse și înțepătoare, că-l tot supără în piept...

Pe pământul negricios chipurile lor prăpădite și sbârcite semănau cu două lepădături, — una mai mare, alta mai mică — și fețele lor arse de soare, pline de praf, supte de oboseală și căldură, luaseră aceiași înfățișare ca zdrențele murdare, ce le acopereau trupul...

Cât eră de lung și deșirat, moș Arhip se tolănise de-a curmezișul pe șuvița de nisip, ce se întindea dealungul țărmlului ca o panglică roșie, — între malul tăiat drept în jos ca un perete și între râu; — iar Lenca, micuț și plăpând se făcuse ghem lângă moșneag... Și așa părea o ramură frântă din trupul bunicului său, un copac bătrân și uscat, pe care valurile puternice și reci ale râului îl duseră și-l svârliseră pe nisip...

Moșneagul ridicându-se într'o rână începă să se uite spre țărmlul din față, înecat de soare și tivit cu răchitiș, — de unde eșea la iveală — capătul negru al podului... Într'acolo totul părea pustiu și trist...

Fâșia cenușie a drumului ducea dela râu în inima stepii și văzând-o așa de lungă și de prăfuită, moșneagul începă să se neliniștească... Sub pleoapele lor roșii și umflate, ochii șterși și osteniți ai bătrânului Arhip, clipeau cu grijă... Obrazu-i brăzdat de increșituri, avea o înfățișare de mare întristare, — de durere chiar... Tusea într'una și, — uitându-se cu teamă la nepotul său, — își duse mâna la gură... Tusea-i răgușită și seacă îl sili pe moșneag să se scoale în capul oaselor... și din ochi începă să-i cadă lacrimi mari...

În afară de zgomotul tusei și de dulcele murmur al valurilor, cari izbeau nisipul, nu se auzea nici un alt sunet în stepa nemărginită..., arsă de soare... și cari se întindea pe amândouă țărmurile râului... Și departe de tot..., în zarea, pe care deabia o deslușeau ochii osteniți ai moșneagului, — se frământă cu măreție marea aurită ca grâul, în vreme ce drept în ea cădea cerul limpede și strălucitor. În apropiere se zăreau umbrele gingașe a trei plopi, și copacii așați păreau că-și schimbă într'una înfățișarea, — căci acuma se vedeau mari, acuma mici..., iar în depărtare cerul și lanurile de grâu păreau însuflețite de mișcarea unor unde mari... Apoi... pe neașteptate totul pieră sub fața argintie și strălucitoare a stepei amăgitoare... Părea un vâl amăgitor, curat și străveziu, ce alergă din zarea depărtată până la țărmul râului... Și râul chiar părea căzut nu de mult din înălțimile cerului, — tot așa de curat, tot așa de liniștit, ca și cerul, — și numai ca să reînsuflească stepa copleșită de căldură...

Dar și vedenia asta pieră numai decât...

Moș Arhip nu mai văzuse așa minunăție... Fiind născut în Rusia mare, în tinerețea lui nu dase niciodată prin stepă, în care acuma îl împingea foamea... și își frecă ochii, gândindu-se cu jale că din pricina căldurii stepei i s'a luat văzul... Și tot căldura ei îi luase și puterea picioarelor, cari nu mai puteau îndura altă dată, prin locul unde se născuse, un drum de 30 verste¹⁾ pe zi... Acuma deabia pe jumătate putea face...

Și astăzi, mai mult ca'n totdeauna i se părea că-i bolnav rău de tot... Simțea, că n'o s'o poată duce așa multă vreme și c'are să moară. Și deși gândul ăsta îl lăsa cu totul rece și cu toate că privea moartea ca o datorie, ce trebuie plătită, — cu toate astea par'c'ar îi vrut mai bine să moară în guvernământul Orel, de unde eră de felul lui... Numai gândul nepotului său îl chinuia mai tare... Ce-o să se facă Lenca după moartea lui?... Intrebarea asta și-o puneă în fiecare zi nu numai odată... Și ori de câte ori se gândea la el, par'că se rupea ceva în el și-l cuprindeau florii..., începea să se simță și mai rău..., și mai bolnav și dorea din suflet să se întoarcă cât mai repede în Rusia... Dar... își aducea aminte de Crimea..., de pustiul stepelor..., de ciobanii neciopliți și grosolani..., de câinii lor grozav de mari și de răi...,

¹⁾ versta=1067 m.

de Tătarii cei obraznici și lacomi... și în sfârșit de o... încurcătură, ce i se întâmplase la Taman și pentru care eră cât pe ce să mănânce închisoare și el și Lenca...

... Să se mai întoarcă... așa de departe..., în Rusia?... Dar... n'o să poată ajunge niciodată..., o să moară pe drum!... Aici..., în Cuban..., toată lumea te miluește cu dragă inimă... Și cu toate că stă bine, lumea de pe aici e greoaie și batjocoritoare..., nu iubește cerșitul... căci toți sunt bogați...

... Ar fi putut găsi ceva și pentru Lenca... Tot așa de orfan e și aici, ca și acolo... departe..., de pe unde-s veniți... Și oprindu-și asupra nepotului ochii, muiati în lacrimi, bunicul începù să-i mângâie încețișor capul cu mâna-i aspră...

Micuțul ridică spre bunic fața-i slăbuță..., cu nasul ascuțit... cu buzele subțiri și lipsite de sânge, crăpate de căldură și de vântul stepei... Ochii lui albaștri, — mari și înfundați în orbite, — și cari păreau că nu văd, nu urmăresc decât un singur lucru, — păreau încă și mai mari de fața-i slabă și ciupită peste tot de vărsat...

— Ce? Vine?... — întrebă, punându-și mâna în dreptul ochilor, ca să poată vedea mai bine și uitându-se la apa, ce resfrângea razele soarelui...

— Nu..., încă nu..., nici nu s'a urnit din loc!..., — își răspunse tot el... E tot în același loc... Și cam ce-ar face aici?

— Nimeni nu-l cheamă! Stă liniștit!..., — adaogă încet Arhip, mângâind într'una capul nepotului său... Ei..., ai mai dormit puțin?...

Lenca dete nehotărit din cap și se lungi pe nisip... Câteva clipe tăcură amândoi...

— De-ași ști să înot, — tare-ași mai vrea să mă scald!... — făcù Lenca uitându-se țintă în apă... Glasu-i eră înabușit de tot și tăragănat... Tare iute mai curge apa!... Pe la noi nu se văd așa ape!... Și de ce s'o fi grăbind? Curge..., ca și cum i-ar fi teamă să n'ajungă prea târziu!... Și Lenca nemulțumit își luă ochii dela apă...

— Uite..., ce-am putea face!..., — începù iar bunicul, după ce se gândi câteva clipe... Să ne scoatem brăele..., să le îndoim și să te leg de-un picior... Așa... ai putea să-ți încerci norocul...

— Ba..., să mă ierți!..., — răspunse Lenca... Să nu crez c'ai născocit... cine știe ce minune!... Crezi tu, că și

așă nu te poate lua iuteala apei?... O să înecăm amândoi!...

— Unde? Aici? lângă țârm?... Dar... poate ai fi având dreptate!... Te pomenești că ne tărăște... Și cum mai curge!... Nici vorbă... că la primăvară o să-și iasă din matcă!... Și ce mai pajiște!... Cât vezi cu ochiul!...

Dar Lenca nu mai voiă să vorbească și nu-i răspunse nimic... Luă în mână o bucată de lut și o făcu praf, — în vreme ce fața își păstră aceeași înfățișare de om bătrân, care-i eră obișnuită...

Bunicul, dus pe gânduri, se uită la ceea ce făcea nepotu-i și clipea într'una din ochi...

— Ciudat lucru!..., — începu din nou Lenca, cu glasu-i dulceag și tăragănat, — scuturându-și praful de pe degete... Lutul ăsta..., uite..., l-am luat în mână..., l-am sfărâmat și s'a făcut praf..., în fire mici..., mici de tot..., încât abia de le zărești...

— Ei și?... Ce lucru ciudat vezi tu în asta?... — întrebă Arhip, care începù iar să tușească, — uitându-se printre lacrimi la ochii mari ai copilului, cari străluceau pe fața lui slăbănoagă și lunguiață...

— Și de ce-mi vorbești de asta?... — adăogă el, după ce isprăvi de tușit...

— Uite..., așa!..., — răspunse Lenca, dând din cap... Iți spun așa..., fiindcă e tot ce mai rămâne... Și cu mâna întinsă arată spre celalt țârm al apei...

— Și ce de case nu s'au clădit pe el!... Prin câte orașe n'am trecut împreună! Și ce de lume..., în toate părțile!...

Neputându-și ține șirul gândurilor, Lenca își luă din nou înfățișarea-i gânditoare și se puse să privească țintă înaintea lui...

La început... bunicul tăcù... apropiindu-se foarte mult de copil, începù cu blândețe:

— Ești un înțelept!... Ceea ce ai spus e drept... Totul e numai praf... Orașele..., oamenii și chiar noi doi..., nu suntem decât țărână!... Da..., Lenca, scumpul meu Lenca! Dacă ai fi știut să scrii și să citești..., ce bine ar fi fost! Ți-ai fi croit drumul! Judeci ca un bătrân! Puișorul meu! Ingerașul lui Dumnezeu! Ce-ai să te faci tu?...

Și moșneagul strânse la piept capul nepotului său și-l sărută...

— Ascultă!..., — strigă Lenca, trăgându-și părul ca un

fuior dintre degetele încovoiate și tremurătoare ale bunicului... Ce-ai spus?... Parcă vorbeai de țărăniță..., de orașe... și de tot, ce se vede în juru-le?...

— Bunul Dumnezeu e cel ce le-a orânduit așa... pe toate, porumbelule!... Totul e numai pământ și chiar pământul e și el numai țărăniță!... Și tot, ce trăește pe pământul ăsta, moare!... Uite..., așa!... Iată dar, de ce omul trebuie să trăească, numai muncind și umilindu-se!... Și ea... ca mâine... mor și eu!... Ce-ai să te faci?... — sfârși el întristat.

Lenca auzeă foarte adesea întrebarea asta din urmă a moșneagului și se vedeă bine că-l plictiseă gândul morții... Iși întoarse capul, rupse un fir de iarbă, îl puse în gură și începù să-l molfăie încet...

Dar asta eră vorba obișnuită a bunicului..., rana care veșnic sângeră în el...

— Pentru ce nu-mi răspunzi?... Ce-ai să te faci fără mine?... — întrebă moșneagul cu blândețe, aplecându-se spre copil...

— Da... parcă ți-am mai spus-o!..., — răspunse Lenca gândindu-se într'aiurea... și nemulțumit, se uită chiorăș la bunicul său...

Nu ținea la astfel de întrebări, din pricină că de mai mult ori să isprăveau cu câte o ceartă...

Bunicul începeă să vorbească despre moartea lui apropiată... La început Lenca îl ascultă cu luare aminte și, — gândindu-se la starea, în care s'ar putea găsi atunci, — se îngrozeă și începeă să plângă... Dar..., după ce plângeă câțeva vreme, se ostenea și atunci... veneă partea cealaltă: nu mai ascultă pe bunic și rămânea dus pe gânduri... Atunci bunicul, care băgă de seamă schimbarea asta neașteptată, se supără și începeă să-l ocărască: «Prostule!... Nici nu-ți dai seama câtă grijă și câtă bătae de cap... am eu cu tine!» Și mergeă cu ocară până acolo, încât eră în stare să-i scoată ochii, la gândul că dorește să-l vadă mort cât mai iute...

— Ce ai spus? Tu nu poți pricepe rostul vieții! Câți ani ai? Deabia unsprezece! Ești slab și să muncești... nu ești în stare... Incotro ai s'o apuci?... Ți-ai fi închipuit poate, c'are să se găsească vreun suflet de om... să te ajute? Dacă ai aveă bani..., toată lumea te-ar ajuta... să-i risipești!... Să ceri de pomaniță, — nu-i de loc lucru plăcut..., nici chiar pentru un bătrân ca mine... Trebuie să te ploconești..., să

te rogi de fiecare!... Te ocărăsc și... uneori te bat și te iau la goană... Crezi că un cerșetor e trecut în rândul oamenilor? Ferit-a sfântul!... Eu știu foarte bine lucrul ăsta, căci... uite, se împlinesc zece ani, de când mă tot târăsc pe drumuri... Și fiecă bucată de pâine ce ți se dă, e socotită deci o mie de ruble! Te miluesc... și-și închipue, că pentru asta or să intre în raiu!... Gânditu-te-ai vreodată, din ce pricină te miluește lumea? Nu de milă..., prietene, ci ca să-și împace cugetul!... Ți dau câte o bucată de pâine, ca să nu se rușineze că mănâncă singuri! Sătulul este o vită, care niciodată n'are milă de cel flămând..., fiindcă nu-i pricepe suferințele... Cel sătul și cel lihnit de foame sunt dușmani de moarte... și câtu-i lumea vor fi o piedică unul în drumul celuilalt... Iată... din ce pricină le este peste puțină să aibă milă și să se priceapă unul pe altul... Pentru cel sătul... cerșetorul nu-i decât bolovanul, de care se împiedică în drumu-i...

Mânia și întristarea însuflețeau pe moșneag... Buzele-i tremurau și ochii lui slabi și spălăciți clipeau cu neastâmpăr în orbitele roșii ale pleoapelor... Shârciturile feții lui, galbene și uscate, păreau și mai adânci...

Lui Lenca nu-i plăcea să-l vadă așa, — ba uneori se și înfricoșa...

— Iată... de ce te întreb, ce ai să te faci? Tu ești un copil bolnăvicios și lumea e o feară sălbatică... și o să te înghită dintr'odată... Eu unul... nu vreau asta!... Eu te iubesc, copilașul meu!... Numai pe tine te-am și tu nu mă ai decât pe mine... Se poate întâmpla să mor?... Dar... e peste puțină... să mă duc eu — și tu să rămâi singur... Cui te-ași putea lăsa? Dumnezeu, de ce-ți părăsești robul?... Mi-e greu de îndurat viața... și cu toate astea nu pot să mor, fiindcă... copilul trebuie să mi-l apăr... Uite... sunt șapte ani, de când îl am..., — bătrânele mele brațe mi l-au legănat... Dumnezeul meu!...

Bunicul se așeză jos și începă să plângă, — ascunzându-și capul între genunchii ce-i tremurau... Umerii i se sguđuiau de suspinele ce-i eșeau cu sughițul, din pieptu-i bolnav...

Răul se rostogolea în depărtare și se izbea cu zgomot de țarm, ca și cum ar fi vrut să înăbușe suspinele bunicului cu glasu-i puternic... Soarele zâmbea vesel, răspândindu-și

căldura cea dulce și nepăsător domnea peste larma valurilor întărâtate...

— Destul! Nu mai plânge, bunicule!... -- zise Lenca cu glas aspru... Și, apropiind de moșneag fața-i posomorâtă, adăogă:

— Am mai vorbit și altă dată de asta... Nu voiui pieri... Oiu intră în slujbă la vreun birt...

-- Au să mi te bată!... gemu bunicul printre lacrimi...

— Nici vorbă..., dar poate... nu m'or prăpădi cu bătaia!... Ei și de nu m'or omori!..., — strigă Lenca arțăgos, -- ce-o să fie? Mi-oiu găsi eu drumul!... Oiu și eu să ieș din încurcătură!...

Deodată tăcu și..., după o clipă de gândire, adăugă încet:

— De-oiu vedeă nevoia... intru într'o mănăstire?

— Oh! Ce bine-ar fi, dac'ai putea intră!..., — suspină bunicul, însuflețindu-se la gândul ăsta... Și se încovoia din pricina tusei, care iar îl înecă.

D'asupra capetelor lor se auzi un sgomot și scârțaitul unor roți.

— Podul! Podul! — răcni un glas tare de sgudui văzduhul.

Moșneagul și copilul se înfiorară... Repede se sculară în picioare, luându-și desagii și bețele...

O căruță cu două roate se infundă 'n nisip cu un scârțait asurzitor... Un cazac ședeă 'n picioare în căruță, cu capul dat pe spate și cu o șapcă păroasă pusă pe o ureche... Se găteă să răcnească iar, -- înghițind aer mult cu gura-i căscată, în vreme ce-și umflă pieptul lui mare... Niște dinți albi străluceau în pervazul mătăsos al barbei sale negre și ochii holbați i se însângerău sub sforțarea asta... Prin cămașa-i deschiată și pe sub mantaua-i largă, aruncată a lene pe umeri, — se vedeă ieșind la iveală un piept păros și ars de soare... Tot trupul lui, puternic ca al unui cal de muncă și trainic ca și roțile șinuite dela căruță, — îți arătau sănătate, predominare și putere...

— Hei!, hei!...

— Bunicul și nepotul își scoaseră șepcile și se plociniră până la pământ...

— Bună ziua!... — strigă noul venit cu un glas răsunător...

Și după ce se uită spre țărmul din față, — unde podul cel negru ieșea din stuflș încet și cu băgare de seamă, — se întoarse spre cerșetori:

— Veniți din Rusia?

— Din Rusia..., prea milostive! — răspunse Arhip înclinându-se...

— Bântuie foamea pe-acolo..., nu-i așa?...

Sări jos din căruță și apucă să îndrepte ceva la hamuri...

— Pe-acolo..., pe la noi... și muștele mor de foame!...

— Și muștele? Ha, ha!... Nu mai rămân dar nici fărimiturile..., mâncați tot!... La mâncare vă pricepeți voi bine, dar, când vine vorba de lucru... e altceva! Pentrucă..., să știi tu..., foamea n'are ce căută la un muncitor sânguitor!...

— La noi..., prea milostive..., pricina cea mai însemnată a caliciei e pământul... S'a încăpățânat și nu mai vrea să rodească... I-am secat toată vlaga...

— Pământul? — și Cazacul dă din cap... Pământul trebuie să dea veșnic roade, — căci pentru asta a fost dat omului... Pe la voi... nu e rău pământul, ci mâinile... Cu mâini îndemânatece ar rodi și pietrele... Fost-ai vreodată pe celălalt țărm al Mării Negre?... Acolo..., moșule... se lucrează și pietrele!...

(Va urma)

M. Gorki.

MUZEE ȘI EXPOZIȚII ÎN BUCUREȘTI

Muzeul Simu — Deschis publicului Duminicile și Joie de la 11 ore a. m. până la 3 p. m.

Ateneul român (vizitarea localităților și colecțiilor sale). — Deschis în fiecare zi, 9—12 dim. 2—4 d. a. Taxa de intrare 50 bani.

Muzeul etnografic și de artă națională (Monetăria Statului, șoseaua Kiseleff). — Deschis Joia și în zilele de sărbătoare de la orel 10 dim. până la 5 d. a.

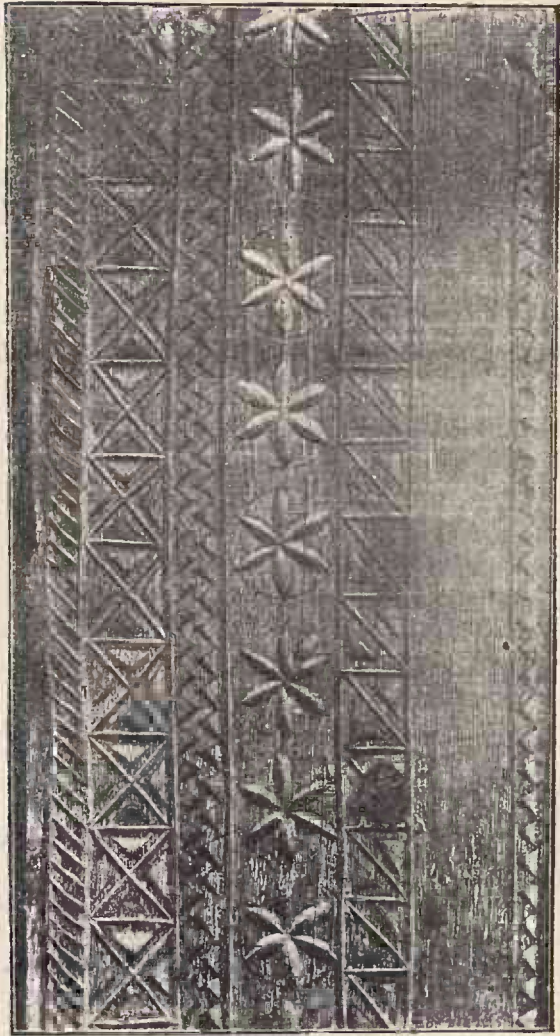
Muzeul de antichități (Universitate) — Deschis Marți, Joi, Sâmbătă și Duminică de la 10—1.

Muzeul zoologic (șoseaua Kiseleff). — Deschis Duminica și sărbătorile de la 10 dim.—4 d. a., și Joia de la 1 a. m.—3 d. a.

Muzeul de icoane (Casa Bisericii). — Deschis Joia, de la 3—5.

„Arta“ (Strada Lascar Catargiu, 17). — Expoziție permanentă de pictură, sculptură și atelier artistic de fotografiat.

Biblioteca Academiei Române. — Pentru cărți tipărite, este deschisă de la 8 dimineața până la 6 seara; pentru manuscrite și documente, de la 8—12 și de la 1—6.

Sculpturi in lemn dela biserica din Grănești.

DIN ZIARE ȘI REVISTE

SFÂRȘITUL LUMII

Arătările cometei din 1910 în câteva puncte ale pământului, au adus în discuție că sfârșitul lumii se apropie. Multă lume, trecând prin criza superstițiunii, a fost tristă, însă perspectiva sfârșitului lumii n'a mișcat de loc pe învățații din zilele noastre și omenirea n'a avut de ce să se turbure.

Cu toate acestea cei mai iluștri învățați au emis asupra problemei sfârșitului lumii păreri deosebite.

În secolul al 18-lea (sunt acum 150 ani), marele naturalist Buffon afirmă cu tărie că pământului îi trebuiesc 74.832 ani — exact — pentru a se răci la temperatura actuală și că omenirea ar putea încă să-l locuească 93.291 ani, până ce suprafața sa se va răci îndestul ca viața de pe el să se stingă. Scăzând 150 ani trecuți de când scria Buffon; rămân destui ani omenirii, după prevederile învățatului naturalist și o viață lungă să mai ducă.

Un om de calcul, Poisson, s'a arătat și mai generos decât naturalistul Buffon: după el a trebuit pământul nu mai puțin decât 100 milioane ani pentruca temperatura să se poată coborî de la 3000 grade, pe care după calculele lui, o avea la început, până la temperatura de care ne bucurăm astăzi.

La cifra de 100 milioane ani s'a oprit și cel mai mare astronom al timpurilor noastre, d. Camille Flammarion, care a spus odată (fiind la masă la frații de Goncourt) „că lumea poate să se sfârșească peste 100 de milioane de ani. „Cum vedem, învățatul nostru contemporan nu s'a expus ca Buffon să ne dea o dată exactă a sfârșitului lumii. La răspunsul dat de d. Flammarion, unul din romancierii de Goncourt a exclamat: „ce d'aia am lucrat eu și frate-meu zi și noapte să scriem romane?“. Nu le ajungea că timp de 100 milioane ani, generațiunii succesive de cetitori să le citească scrierile și să le onoreze munca; atât de pretențioși sunt oamenii de litere! Visul lor arată îndestul că, hotărît lucru, omul nu e o ființă rezonabilă și că problema sfârșitului lumii poate pune în mișcare în chip diferit, învățați și oameni de rând.

Pe lângă ipoteza sfârșitul lumii prin răcirea pământului e și nimicirea lui prin foc, cum se spune în *Apocalips* și cum cred și geologii. Coaja pământului sub care toate metalele sunt topite, ar avea o grosime abia de 40 kilometri și dacă vulcanii, care sunt supapa de siguranță a imensei clădiri, ar încetă să mai lucreze, pământul ar plesni. Sf. Ioan Evanghelistul a făcut această profeție, (singura profeție a testamentului nou): „Atunci se va ridica din puțurile prăpastiei un fum asemenea celui dintr'un mare cuptor. Un cutremur de pământ se va întâmplă și soarele se va înegri ca un sac făcut din păr de capră; luna va părea însângerată; stelele din cer vor cădea pe pământ; cerul se va strânge ca un covor ce-l facem sul și apoi un cer nou va trebui să se arate d'asupra pământului întinerit...“

(Câmpul).

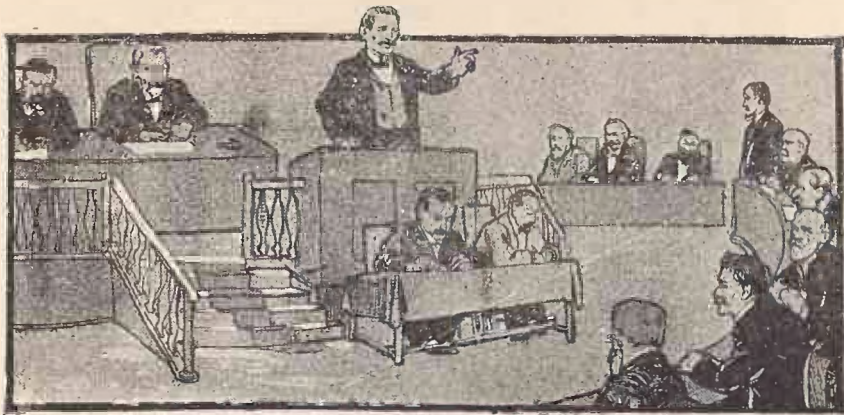
CE CONȚINE O LACRIMA

Un medic englez s'a apucat a strânge lacrimi — nu spune cum le-a făcut să curgă, dar în lipsa durerilor fizice sau morale sau chiar a pornirilor nervoase de bucurie, vapori dela o ceapă sunt suficiente pentru a le produce — și apoi aceste lacrimi le evaporază pe o lamă subțire de sticlă.

Apoi, s'a apucat să examineze această placă la microscop.

Ceeace rămăsese din evaporațiune pe placă, niște resturi de cristale de o formă variată, care se constituise din evaporațiunea lichidului care ținea în soluție diferite săruri, dedea și un aspect de o frumusețe rară plăcei de sticlă. Printre sărurile ce conține, aceea a clorurei de sodiu și sarea de mare este în abundență. Clorura de sodiu se depune deci pe sticlă, sub formă de cristaluri având un aspect caracteristic. Alte săruri se depun deasemenea, cum este fosfatul de sodă, în particular. Și toate aceste cristaluri se amestecă, se suprapun dând deseneuri foarte variate și elegante, cari seamănă cu aceeace găsim pe geam dimineața când a fost un ger grozav și când aerul din cameră este umed. Dacă compoziția lacrimii este bine cunoscută și încă de multă vreme, nimeni până la d-l James Scott, nu s'a gândit s'o studieze prin procedeul imaginat de d-sa și care este de o pricepere foarte ușoară, cu condițiune de-a avea un microscop sau cel puțin o lupă puternică

(Amicul Agricultorului).

CORPURILE LEGIUITOARE

În ziua de 7 Martie a. c., s'a deschis sesiunea Corpurilor Legiuitoare. După serviciul divin ce s'a oficiat la Sf. Mitropolie, deputații și senatorii s'au adunat la Cameră și aici au așteptat pe M. S. Regele. Venind însoțit de toată Curtea, M. S. s'a urcat la tribună și a citit mesajul următor :

D-lor Senatori,

D-lor Deputați,

Cu deosebită mulțumire viu astăzi în mijlocul Domniilor-Voastre pentru a deschide întâia sesiune a noiei legislaturi.

Demisia cabinetului precedent și numirea guvernului actual au tras după sine dizolvarea Corpurilor legiuitoare, ajunse aproape de termenul lor constituțional.

Ieșiți de câteva zile din alegerile generale, Domniile-Voastre, prin o însemnată majoritate, aduceți guvernului pe care l-am chemat la cârma Statului încrederea Țării.

Acest acord între Țară și Tron este o cheazășie pentru îndeplinirea misiunii Guvernului Meu, cu atât mai mult cu cât putem privi în liniște situația din afară. Politica statornică și cum-pătată ce o urmărește România fără șovăire de peste un pătrar de veac ne-a asigurat cele mai bune relații cu toate Statele. Menținerea păcii, care este scopul comun al nezuințelor lor, este și dorința noastră de căpetenie.

D-lor Senatori,

D-lor Deputați.

Guvernul meu a adus la cunoștința tuturor măsurile ce le crede menite a îmbunătăți starea economică și socială a Țării.

El vor forma obiectul activității Domniilor-Voastre în decursul legislaturii care începe astăzi.

Pentru scurta sesiune de față sarcina Domniilor-Voastre va fi mai ales cercetarea și votarea la timp a bugetului. Prin votarea legilor ce stau în legătură cu el veți face de pe acum un pas hotărâtor în direcția reformelor cerute de situația internă și mai ales întru ușurarea vieții țăranilor și a multora din orașeni prea atinși de scumpirea traiului.

Până ce se vor putea vota legile pentru vânzarea de pământ la țărani, pentru asigurarea lucrătorilor, noua organizare a meseriilor și pentru descentralizarea administrativă, veți avea să veniți îndată în ajutorul țăranilor nevoiași, scutind loturile mai mici de șase hectare de ori ce dare către Stat, și pe de altă parte să îmbunătățiți starea funcționarilor inferiori dela căile ferate, precum și salariile în învățământul primar și secundar.

Situația finanțelor noastre ne îngăduie această înlesnire și ne impune tot deodată să destinăm, fără a sdruncina echilibrul bugetului, un spor de opt milioane pentru armată, la a cărei întărire Țara a fost totdeauna gata să aducă jertfele cele mai mari.

D-lor Senatori,

D-lor Deputați,

În fiecare an al lungei Mele Domnii am avut adâncă mulțumire să constat progresul săvârșit în scumpa Noastră Patrie.

Urez ca și această legislatură, prin concursul luminat ce-l veți da Guvernului Meu, să fie cât mai bogat în rezultate ferice.

Dumnezeu să binecuvinteze lucrările Domniilor-Voastre.

Sesiunea ordinară a Corpurilor legiuitoare este deschisă.

CAROL

Suntem deja în a șasa lună din anul al 14-lea al revistei ; totuși un bun număr de abonați nu ne-au înaintat încă costul abonamentului. Rugăm dar cu insistență pe d-nii abonați, să ne trimită prin mandat postal micul cost al abonamentului și să nu ne mai expună la cheltueli cu trimiterea chitanțelor prin postă.

• Credem că d-nii abonați își dau seama de sacrificiile ce facem, dând numeroase ilustrațiuni, tablouri colorate, hârtie bună, etc., toate numai pentru 5 lei pe an.

Administrația.

SCRISORI CATRE REDACȚIE

Domnule Redactor,

Dorind acelaș succes ca până acum „Albinei“ salut cu respect pe cei ce, conducând-o, probează cu fapta, că stăruința duce totdeauna la bun sfârșit.

Locot. Șerbănescu C.
Cernavodă.

* * *
Domnule Administrator,

De 14 ani, de când apare foarte regulat neprețuita și harnica D-voastră „Albina“, o citesc și îmi păstrez în colecții pe ani această revistă, ocupând loc în modesta mea bibliotecă.

Este o comoară neprețuită, pe care o voiu lăsa urmașilor pentru hrana sufletească.

Sătenii, absolvenții și școlarii mei, când mi-au cerut cărți de citit, le-am dat cu multă plăcere „Albina“, revistă foarte potrivită din toate punctele de vedere, pentru săteni.

Mulți ar voi să citească, dar nu au la îndemână cărți bune și ieftine pentru o pungă sărăcăcioasă ca a lor.

Ați făcut și de astă dată un mare bine spre a veni în ajutorul săteanului, reducând abonamentul dela 5 la 4 lei. Pentru o asemenea sumă să aibă de citit o carte pe fiecare săptămână.

Chiar din elevii școlii, cari au părinți, frați, doritori de carte, s au abonat singuri, iar alții au contribuit, abonându-se clasa întregă.

Azi v'am trimis cu mandat poștal suma de 16 lei, costul a 4 abonamente la revista „Albina“ pe anul al 14-lea, pe care vă rog a o trimite la următoarele adrese, cu toate numerile apărute până azi:

1. Rădulescu St. Lucreția, elevă în cl. III-a, șc. primară, comuna Cuza-Vodă, județul Ialomița lei	4
2. Trandafir B. Radu, elev în cl. III-a șc. primară, com. Cuza-Vodă, județul Ialomița, lei	4
3. Elevii clasei a III-a școala primară. com. Cuza-Vodă, județul Ialomița, lei	4
4. D-ra Eliza M. Mihăilescu, comuna Cuza-Vodă, județul Ialomița, lei	4
Total lei	16

D-ra Mihăilescu este absolventă a acestei școale.

Cu acest mijloc nu numai că elevii își vor spori capitalul de cunoștințe și vor prinde gust de citit, oprindu-i dela unele nebunii, pe care le fac din lipsă de ocupațiune plăcută, dar se vor deprinde a citi și pe alte cărți, căci de multe ori mi s'a întâmplat în viața-mi, să spună că bucata asta nu o știu să o citesc, fiindcă n'am învățat-o, ori pe cartea asta n'am citit, etc.

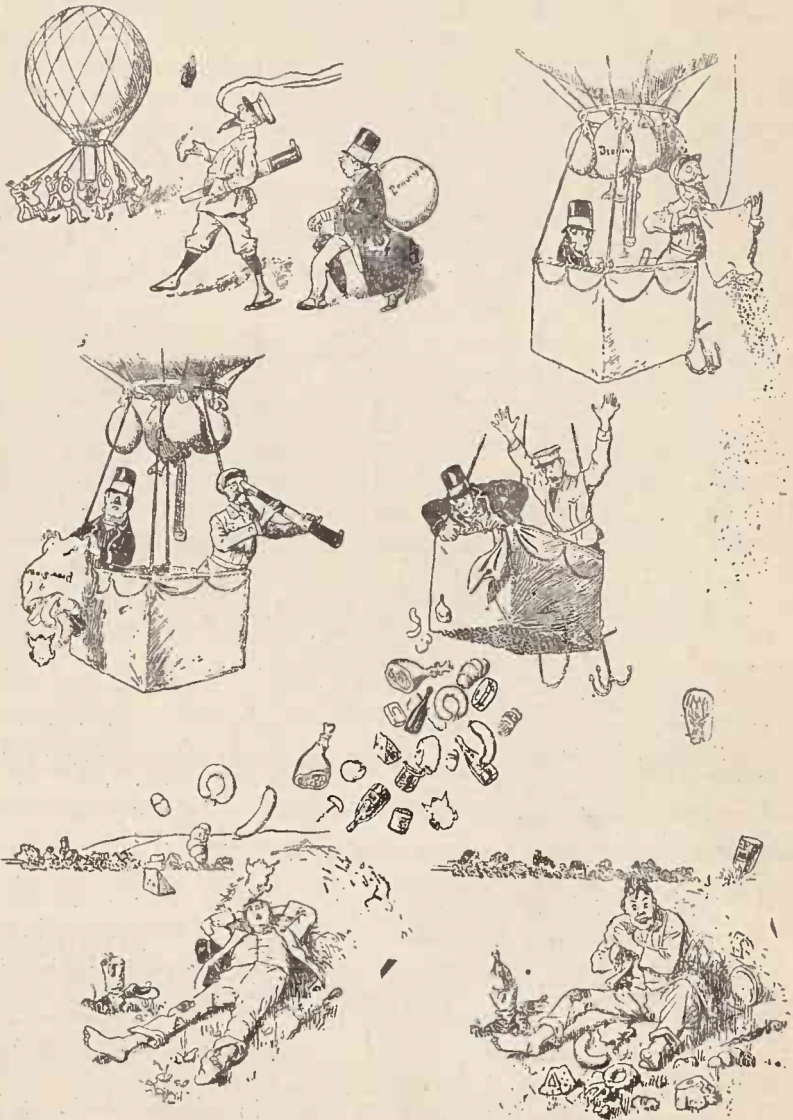
Tot acest mijloc ajută și elevilor din ultima clasă, cari vor fi puși să citească și pe altă carte decât cea din școală.

Șt. Popescu,
Institutor, com. Cuza-Vodă (Ceacu), Ialomița.

PĂGINA GLUMEAȚĂ

„Nu e pentru cine se gătește, ci pentru cine se nemerește“

— Poveste fără cuvinte —

O NOUĂ BIBLIOTECĂ POPULARA

Ne bucurăm că de câțeva vreme bibliotecile, adică scrierile de cărți pentru popor se înmulțesc. Primim la redacție No: 6 dintr'o nouă bibliotecă numită „*Biblioteca bunului creștin*“, care se tipărește în București la tipografia Gutenberg și costă fiecare număr 30 bani.

Numerele precedente au fost: 1. *Ce să crezi și cum să trăiești.* 2. *Călăuza creștinului la biserică.* 3. *Argatul lui Moș Procopie.* 4. *Orașe și oameni.* 5. *Crâșma trează.*

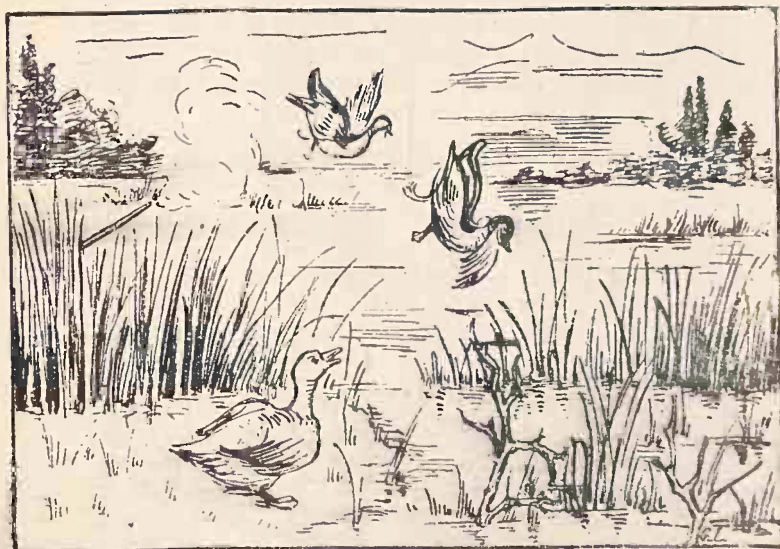
Intrebuițarea oțetului

Sticlele în general, după ce se spală, prin o clătire cu oțet se curăță bine. Stropii de var și vopsea de pe geamuri prin ștergeri cu oțet, dispar. Covoarele scuturate, spre a li-se înviora culorile, se șterg cu o cârpă udată cu oțet.

Din Fürs Hans.

PAGINA COPIILOR

— GHICITOARE —

Unde e vânătorul ?

LICITAȚIUNI

— In ziua de 22 Martie 1911, ora 10¹/₂ a. m., se va ține la Eforiei, Bulevardul Elisabeta, licitație publică cu oferte închise pentru închirierea pe termen de 3 ani a următoarelor imobile:

Din București. — I. Palatul Băilor Eforiei, B-dul Elisabeta.

a) Apartamentele din stânga palatului Eforiei, primul etaj, cu începere dela 23 Aprilie 1911, camerele disponibile; garanția provizorie lei 1.000.

II. Imobilul din strada Labirint No. 76.

b) Apartamentul din față cu începere dela 23 Aprilie 1911, garanție provizorie lei 250.

Idem pentru închirierea pe termen de 3 ani a următoarelor imobile:

A. *Din București* — I. Palatul Băilor Eforiei.

a) Prăvălia No. 5 cu începere dela 23 Aprilie 1911, garanția provizorie lei 900.

b) Prăvălia No. 7 cu începerea dela 23 Aprilie 1911, garanția provizorie de lei 850.

B. *Jud. Prahova* — I. Din Sinaia.

Cu începere dela 23 Aprilie 1911:

a) Pavilionul din pădure, garanție provizorie. . . lei 60,—

b) Magazinul No. 1 din parc " " " 160,—

c) " 3 " " " 170,—

d) " 4 " " " 160,—

e) Lăptăria din parc " " " 125,—

f) Chioșcul de jurnale cu începere dela 1 Iulie 1911, " 100,—

Supra oferte și oferte condiționale nu se primesc.

Condițiunile speciale precum și orice informațiuni se pot lua la Eforie, Serviciul Domenial, în toate zilele de lucru între orele 10¹/₂ — 12¹/₂ a. m.

— La Eforia Spitalelor Civile din București se vor ține următoarele licitațiuni la orele 10¹/₂ a. m. și adică:

La 23 Martie 1911, pentru reconstruirea băilor de pe bălțile Baciului și Verde Slănic, (Prahova)

La 23 Martie 1911, pentru instalațiunile mecanice dela băile de pe Balta Baciului. Slănic (Prahova.)

La 24 Martie 1911, pentru reparațiunile necesare Sanatoriului Tekir-Ghiol.

— In ziua de 29 Martie 1911 ora 10¹/₂ a. m. pentru închirierea pe termen de 5 ani, cu începere dela 17 Septemvrie 1911, a salei de spectacole din palatul Eforiei de pe B-dul Elisabeta din Capitală.

Garanția provizorie pentru admiterea la licitație este de lei 8.000.

Condițiunile speciale precum și orice alte informațiuni se pot lua la Serviciul Domenial al Eforiei în zilele și orele de lucru.

„STEUA“

Societatea „Steua“ lucrează pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Membrii înscrșiși și cotizațiuni plătite (urmare)

Stela Iacomi (Tecuci), 1 leu; C. Ruguy (Tecuci), 1 leu; Ana Mohor (Tecuci), 1 leu; C. Vlad (Tecuci), 1 leu; N. Munteanu (Tecuci), 1 leu; N. Albu (Tecuci), 1 leu; P. Tudoran (Tecuci), 1 leu; V. Donigoj, (Tecuci), 1 leu; C. Țarălungă (Tecuci), 1 leu; Conshujescu (Tecuci), 1 leu; N. Brăescu (Tecuci), 1 leu; M. D. Vasiliu (Tecuci), 1 leu; N. Vasiliu (Tecuci), 1 leu; Gh. Tiron (Tecuci), 1 leu; Al. Munteanu (Tecuci), 1 leu; Gh. David (Tecuci), 1 leu; C. Miron (Tecuci), 1 leu; I. Al. Morariu (Tecuci), 1 leu; I. M. Carlan (Tecuci), 1 leu; Gh. Atanasiu (Tecuci), 1 leu; M. Bunescu (Tecuci), 1 leu; A. Demetrescu (Tecuci), 1 leu; Const. Iftimimie (Tecuci), 1 leu; I. Gh. Popa (Tecuci), 1 leu; I. Gh. Beldie (Tecuci), 2 lei; Nicolae Stoinescu (Tecuci), 1 leu; Maria Dorosan (Tecuci), 1 leu; Maria Vasiliu (Tecuci), 1 leu; N. Sărescu (Tecuci), 1 leu; E. Paraschivescu (Tecuci), 1 leu; M. Zaharia (Tecuci), 1 leu; I. Costin (Tecuci), 1 leu; N. I. Lungu (Tecuci), 1 leu; H. Climescu (Tecuci), 1 leu; I. Anghelii (Tecuci), 1 leu; St. Sergheviu (Tecuci), 1 leu; Ștefan Tiniotin (Tecuci), 1 leu; A. Cerchez (Tecuci), 1 leu; N. Lupescu (Tecuci), 1 leu; I. Botez (Tecuci), 1 leu; V. Pafnoti (Tecuci), 1 leu; T. Bocaneale (Tecuci), 1 leu; Teodor Gheorghiu (Tecuci), 1 leu; V. Anton (Tecuci), 1 leu; P. Gimen (Tecuci), 1 leu; T. I. Bocanială (Tecuci), 1 leu; I. Tuchel (Tecuci), 1 leu; I. Drăghici (Tecuci), 1 leu; D. Alexandrescu (Tecuci), 1 leu; Naum Panker (Tecuci), 1 leu; M. O. Dumitrescu (Tecuci), 1 leu; I. Bulani (Tecuci), 1 leu; V. Tuchel (Tecuci), 1 leu; I. Pohrib (Tecuci), 1 leu; H. Rugină (Tecuci), 1 leu; Șt. Ciobanu (Tecuci), 1 leu; Constantin Bradea (Tecuci), 1 leu; Gh. I. Cărăuș (Tecuci), 1 leu; D. Scărlătescu (Tecuci), 1 leu; I. Georgescu (Tecuci), 1 leu; P. Bergman (Tecuci), 1 leu; D. Mihalache (Tecuci), 1 leu; C. A. Purchria (Tecuci), 1 leu; Gh. A. Muscă (Tecuci), 1 leu; Ștefan Boni (Tecuci), 1 leu; A. S. Tabău (Tecuci), 1 leu; N. Iasnik (Tecuci), 1 leu; I. Năstase (Tecuci), 1 leu; A. Vartom (Tecuci), 1 leu; I. A. Cristea (Tecuci), 1 leu; N. N. Piperiu (Tecuci), 2 lei; I. Toma (Tecuci), 1 leu; Vasile G. Petrovici (Tecuci), 1 leu; I. Berdan (Tecuci), 1 leu; Costache I. Pleșu (Tecuci), 1 leu; G. Dumitru (R.-Sărat), 1 leu; I. Roșnomann (R.-Sărat), 1 leu; C. R. Oană (R.-Sărat), 1 leu; Grigore Răducanu (R.-Sărat), 1 leu; N. I. Grigorescu (R.-Sărat), 1 leu; C. P. Nicolescu (R.-Sărat), 5 lei; Stan Ionescu (R.-Sărat), 1 leu; M. Rizescu (R.-Sărat), 1 leu; P. Barculescu 1 leu; D. G. Rizescu (R.-Sărat), 1 leu; Pălăuceanu Ion (R.-Sărat) 1 leu; Ștefania M. Crângu (R.-Sărat); 1 leu; T. G. Anglelescu (R.-Sărat), 1 leu; Gr. Ponescu (R.-Sărat), 1 leu; S. Demetrescu (R.-Sărat), 1 leu; P. Bucurescu (R.-Sărat), 1 leu; C. Dumitrescu (R.-Sărat), 1 leu; D. C. Dumitrescu (R.-Sărat), 1 leu; P. C. Darcă (R.-Sărat), 1 leu; Christ M. Badin (R.-Sărat), 1 leu; Satta R. Mihăilescu (R.-Sărat), 1 leu; C. N. Popescu (R.-Sărat), 1 leu; I. Constantinescu (R.-Sărat), 1 leu; N. Răpeanu (R.-Sărat), 1 leu; S. Plugaru (R.-Sărat), 1 leu; Popescu D. (R.-Sărat), 1 leu; Gr. Ionescu (R.-Sărat), 1 leu; V. C. Ionescu (R.-Sărat), 1 leu; P. M. Ionescu (R.-Sărat), 1 leu; I. Dragomirescu (R.-Sărat), 1 leu; Ioachim Dragomirescu (R.-Sărat), 1 leu; R. I. Vlad (R.-Sărat), 1 leu; D. Horhocea (R.-Sărat), 1 leu; Meletlleu (R.-Sărat), 1 leu; Tr. P. Crăciunescu (R.-Sărat), 1 leu; Pr. S. Rădulescu (R.-Sărat), 1 leu; Al. Constantinescu (R.-Sărat), 1 leu; Ioan Popescu-Cotești (R.-Sărat), 1 leu; Ioan E. Roșca (R.-Sărat), 1 leu; Elena

Dumitru (R.-Sărat), 1 leu; Teodor S. Andreescu (R.-Sărat), 1 leu; Dumitru Dobrescu (R.-Sărat), 1 leu; G. Ciusani (R.-Sărat), 1 leu; D. Lunganu (R.-Sărat), 1 leu; Șt Meiroșu (R.-Sărat), 1 leu; Aurelia Argintoiu (R.-Sărat), 1 leu; P. V. Popescu (R.-Sărat), 1 leu; N. Stăncescu (R.-Sărat), 1 leu; A. Angelescu (R.-Sărat), 1 leu; Al. Obreja (R.-Sărat), 1 leu; Ana S. Capato (R.-Sărat), 3 lei; Alecu Maga (R.-Sărat), 1 leu; Ioan G. Stănescu (R.-Sărat), 1 leu; Elisa Roșca (R.-Sărat), 1 leu; Elena Constantinescu (R.-Sărat), 1 leu; Iord. Prichici (R.-Sărat), 1 leu; N. Tati, R.-Sărat, 1 leu; Gh. Constantinescu (R.-Sărat), 1 leu; C. Popescu (R.-Sărat), 1 leu; I. Dragomirescu (R.-Sărat), 1 leu; N. B. Serescu (R.-Sărat), 1 leu; P. St. Vălculescu (R.-Sărat), 1 leu; I. Căpâncu (R.-Sărat), 1 leu; G. Georgescu Ghica (R.-Sărat), 1 leu; Const. D. Teodorescu (R.-Sărat), 1 leu; N. Tingă (R.-Sărat), 1 leu; C. I. Fohio (R.-Sărat), 1 leu; Al. Mihăilescu (R.-Sărat), 1 leu; D. Constantinescu (R.-Sărat), 1 leu; A. Teodorescu (R.-Sărat), 1 leu; C. A. Teodorescu (R.-Sărat), 1 leu; P. Presadă (R.-Sărat), 1 leu; I. Poartică (1 leu); P. I. Christescu (R.-Sărat), 1 leu; N. Dănulescu (R.-Sărat), 1 leu; Maria Gh. Dumitru (R.-Sărat), 1 leu; P. Banu (R.-Sărat), 1 leu; I. Hasiganu (R.-Sărat), 1 leu; V. Dănulescu (R.-Sărat), 1 leu; Const. Dumitrescu (R.-Sărat), 1 leu; M. S. Duraipan (R.-Sărat), 1 leu; Anton Goleanu (R.-Sărat), 1 leu; Gh. Dumitrescu (R.-Sărat), 1 leu; Al. Dumitrescu (R.-Sărat), 1 leu; D. Constantinescu (R.-Sărat), 1 leu; V. Tainea (R.-Sărat), 1 leu; Constanța Manolescu (Muscel), 1 leu; Iosif Catrinescu (Muscel), 1 leu; Constanța Manolescu (Muscel), 1 leu; Iosif Catrinescu (Muscel), 1 leu; Banca Populară Albina (Muscel), 1 leu; Benone G. Derinioiu (Muscel), 1 leu; Ghica G. Derioiu (Muscel), 1 leu; C. M. Dunăreanu (Muscel), 1 leu; Petre G. Derioiu (Muscel), 1 leu; Niță N. Derioiu (Muscel), 1 leu; Ion Pr. Arsulescu (Muscel), 1 leu; Niță G. Frăcea (Muscel), 1 leu; St. Stănculescu (Argeș), 1 leu; M. Marinescu (Argeș), 1 leu; R. Belea (Argeș), 1 leu; M. I. Angelescu (Argeș), 1 leu; Părvu Ionescu (Argeș), 1 leu; Pr. D. Petrescu (Argeș), 1 leu; N. P. Niculescu (Argeș), 1 leu; Gheorghe Păuna (Argeș), 1 leu; Nicolae Dumitrescu (Argeș), 1 leu; Gh. I. Șerbănescu (Argeș), 1 leu; Nicol. M. Chirițescu (Argeș), 1 leu; Ioan Angheliescu (Argeș), 1 leu; G. Vulpescu (Argeș), 1 leu; Ion Duca (Argeș), 1 leu; Radu D. Marinescu (Argeș), 1 leu; Vasilica N. Topolog (Argeș), 1 leu; Ion Stănescu (Argeș), 1 leu; Nicolae M. Marinescu (Argeș), 1 leu; C. Ionescu (Caracal), 1 leu; G. Nicolaescu (Caracal), 2 lei; Ioan Părvulescu (Caracal), 1 leu; N. Marineanu (Caracal), 1 leu; A. T. Nicolaescu (Caracal), 1 leu; Ion Stănescu (Caracal), 1 leu; M. Rădulescu (Caracal), 1 leu; I. D. Corăciu (Caracal), 1 leu; N. Adam (Caracal), 1 leu; I. Constantinescu (Caracal), 1 leu; Velea Grigore (Caracal), 1 leu; Pavel Voiculescu (Caracal), 1 leu; Ștefan C. Ionescu (Caracal), 1 leu; I. C. Dimitriu (Roman), 1 leu; Ant. Mureșeanu (Roman), 1 leu; Pr. Gh. Gheorghescu (Roman), 1 leu; V. Putină (Roman), 1 leu; I. Gheorghiu (Roman), 1 leu; P. Lăzărescu (Roman), 1 leu; I. Sirghevici (Roman), 1 leu; Gh. Toma (Roman), 1 leu; Th. Iordan (Roman), 1 leu; I. N. Ciocan (Roman), 1 leu; St. Anastasiu (Roman), 1 leu; Lucreția Călin (Roman), 1 leu; Lelia Țicău (Roman), 1 leu; Maria Sevastru (Roman), 1 leu; Gh. Andrei (Roman), 1 leu; Dr. Ion C. Popescu (Roman), 1 leu; Preot N. Nistor (Roman), 1 leu; I. Bordinu (Roman), 1 leu; Brașoveanu (Roman), 1 leu; V. Toma (Roman), 1 leu; M. Șt. Marinescu (Argeș), 1 leu; Preot Ion Bostinescu (Argeș), 1 leu; Al. Alexandrescu (Argeș), 1 leu; I. M. Popescu (Argeș), 1 leu; Șerb. D. Popescu (Argeș), 1 leu; Ion Rădulescu (Argeș), 1 leu; D. Rădulescu (Argeș), 1 leu; P. Eug. Stoica (Dorohoi), 3 lei; D. V. Adam (Dorohoi), 5 lei; I. Bălineanu (Dorohoi), 1 leu; Preot I. Gheorghiu (Dorohoi), 2 lei; M. Gheorghide (Dorohoi), 2 lei; N. Leontescu (Dorohoi), 1 leu; Elena I. Stoica (Dorohoi), 1 leu; V. Tudor (Dorohoi), Ioan Atanasiu (Dorohoi), 1 leu; A. Christescu (Dorohoi), 1 leu; V. D. Pușoșu (Dorohoi), 1 leu; Gh. Vornicescu (Dorohoi), 2 lei; D. Ionescu (Dorohoi), 1 leu; Gh. Iacob (Dorohoi), 1 leu; Ioan I. Băncescu (Dorohoi), 1 leu; M. I. Mironescu (Dorohoi), 2 lei.

(Va urma).

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 d'plin
vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
curești.

Comitetul central: la Londra
Lachlan Michintosh Rate . . . . .
G. I. Goschen . . . . .
Viconte de Duncannon . . . . .
E. W. H. Barry . . . . .
Robert Hamilton Lang . . . . .
Demetre de Frank . . . . . Viena
P. Naville . . . . . Paris
Ad. Vernes . . . . .

Directori: { C. A. Stolz
E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kallinderu, Demetru Ioan
Ghika și Arthur Green.

Sediul social:

Londra 6 Creta Winchesterstreet.

Sucursala: București. Piața Sf. Gheorghe.

„NATIONALA“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, București
Capital în acțiuni întreg vărsat în
aur . . . . . Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune 3.955.688.76
Idem format din capi-
tal și alte rezerve „ 1.075.842.60
Total în aur „ 7.052.531.36
Daune plătite 33.000.000

Vice-președinte, A. Băicoianu.

Dir. general, E. Grunwald.

„NATIONALA“ asigură contra in-
cediului, a „grindinei“, contra ris-
cului pierderii valorilor. Asigurările
pentru viață sunt primite în toate
combinațiunile obișnuite ca: „cas de
moarte, supraviețuire, zestre și rentă“,
Sediul social în palatul Soc. din str.
Doamnei No. 12, București. Repres.
generală în Buc. str. Smârdan No. 4.
Agenții în toate orașele din țară.

PURGEN

CU RENUME UNIVERSAL. Recomandat de medici în toată lumea pentru
adultși și copii cât de mici. De o eficacitate absolut sigură, singurul contra
constipațiunei, congestiunei și migrenei, plăcut la gust, nu produce
colici și n-are efecte rele asupra organismului.

— Cel mai economic, cutia cu 25 purgative lei 1.50 —

Rugăm a se refuza
pastilele cari nu
vor avea această

**PURGEN
BAYER**

inscripție, căci sunt
falsе, vătămătoare și
produc colici

FILIP LINDENBERG

București. — Str. Lipscani, 4. — București.

(Dela 1 August: Str. Smârdan, 15)

SINGURUL MAGAZIN SPECIAL
CU

JUCARIILE DE COPII

Obiecte frumoase și durabile cu prețurile
cele mai ieftine

Mare depozit de articole de:

**PĂCĂLEALĂ, FARSE și SURPRISE, APARATE
SURPRIZĂTOARE DE SCAMATORII**

CREMA, PUDRA ȘI SĂPUN „FLORA“

nu se vând decât în ambalajul original arătat aci (un sfert din mărimea naturală) și cu următoarele prețuri:

Crema lei 1.50 — Pudra lei 2 — Săpun lei 1.25

Refuzați dar în interesul Dv. ca neveritabile dacă vi s'ar oferi aceste preparate în cantități mai mici sau altfel decât în ambalajul original aci arătat și cu etichetele neatînse.

Crema și Pudra „FLORA“ se pot întrebuițâ fără grijă cât de mult timp, acest fapt e stabilit oficial de institutul de Chimie al Statului, care a constatat la 12 Septembrie sub No. 1.110, că: «Crema și Pudra „Flora“ nu conțin substanțe toxice sau de acele cari printr'o întrebuițare îndelungată pot vătămă sănătatea». — Pomadă de păr „Flora“ neîntrecută pentru îngrijirea rațională și igienică a părului; Borcan mare lei 2.50, mic lei 1.75 — Capilogen „Flora“ (apă de păr), curată mătreața după câteva întrebuițări; Sticla mare lei 3.25, mică lei 2.50 — La nemulțumire se restituie costul pentru oricare din aceste preparate.

PECTOSIN ITEANU

vindecă tusea cea mai rebelă și e preparatul cel mai rațional pentru a trata cu succes bronșitele acute și cronice, tuse convulsivă (măgărească), emfisemul pulmonar etc. Sticla lei 3. — La Droguerii și farmacii.

Hemoforul Iteanu Unul din cele mai puternice reconstituante ale corpului slăbit, mărește greutatea corpului și redă poftă de mâncare perdută, suveran pentru a combate anemia lipsa sângelui, clorosa, debilitatea generală, dispepsia, constipația, Leucorea (poală albă la femei) Histeria, Neurastenia, Amețelile, Slăbirea memoriei, Limfatismul, etc. Hemofurul Iteanu este autorizat de Onor. Consiliul Sanitar Superior și recomandat de eminentii noștrii medici Prof. dr. Buciu, Prof. dr. Leonte, Prof. dr. Negel (Iasi) și alții, după experiențele îndelungate. — Prețul lei 4. —

La Droguerii și farmacii.

Nevralgiile cele mai rebele durerile de cap, migrena, durerile reumatismului acut, articular lumbago, durerile de dinți cele mai tari, mai ales nevralgice, precum și orice dureri provenite din răceală sunt combătute cu deplin succes prin întrebuițarea

Pastilelor Nevralgine Jurist

Aprobate de Consiliul Sanitar Superior. Prețul unui flacon lei 2.50, o dosă 50 bani. La Droguerii și Farmacii.